

SVEN OCH LISA

LÄSNING FÖR DÖVSTUMMA BARN

AV

S. GRANHOLM

MED TECKNINGAR AV FÖRFATTAREN

Pris: 1:25

SVEN OCH LISA I STADEN

Sven och Lisa försökte ta fast bladen.

Det var höst. Lövet hade fallit av. När det blåste, virvlade bladen runt ute på gården. Sven och Lisa sprungo efter och försökte ta fast dem. De hade så roligt. "Nu blir det snart vinter", sade de.

Då kom deras mamma ut och ropade på dem. "Kom in, så ska jag tala om någonting roligt för er!" sade hon.

Barnen skyndade sig in. "Vi få kanske gå på bio", sade Lisa.

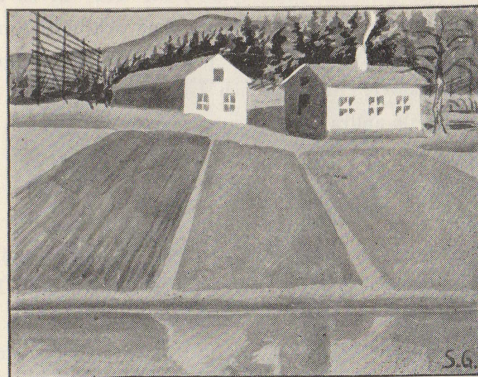
När de kommo in, sutto mamma och pappa och drucko kaffe. De sågo så glada ut. "Vad är det för roligt?" frågade Lisa. "Ska vi gå på bio?" — "Nej, det är något mycket roligare", sade mamma. Och så berättade hon, att pappa hade köpt en liten gård på landet. Där funnos några kor och en häst samt åkrar och ängar att arbeta på.

Både pappa och mamma voro födda på landet och hade växt upp där. De trivdes inte bra i staden utan längtade tillbaka till landet. Nu voro de så glada, att de skulle flytta ut på landet. Sven och Lisa blevo också glada. "Det blir roligt att få köra och rida", sade Sven. "Och jag ska hjälpa mamma att ge kycklingarna mat", sade Lisa.

SVEN OCH LISA FLYTTA

En vacker höstdag flyttade Sven och Lisa och deras föräldrar ut på landet. De åkte bil. Strax efter kom en lastbil med alla möblerna. Barnen tyckte, att det var så roligt att åka bil. De åkte förbi en kyrka, som låg uppe på en backe. "Här är kyrkan", sade pappa. "Vi ska kanske fara till kyrkan på söndag." Sedan åkte de förbi en handelsbod. "Och här är handelsboden", sade mamma. "Hit ska vi gå och handla."

Snart fingo de se en liten gård, som låg ett stycke från landsvägen. "Där är Lillgården", sade pappa. "Där ska vi bo." Det var ett litet boningshus och en ladugård. Båda husen voro rödmålade. Sven och Lisa tyckte, att det såg så trevligt ut. Stugan låg på en backe. Bakom

Framför stugan lågo åkrar och ängar, som sluttade ned mot sjön.

stugan växte höga granar. Framför stugan lågo åkrar och ängar, som sluttade ned mot sjön.

Snart voro de framme. Bilen stannade på gårdsplanen. Där stod en man och väntade på dem. Det var grannen. Han bodde på Storgården, som låg i närheten. Han hade skött om husdjuren några dagar. Mamma och Lisa gingo in i köket och kokade kaffe, men Sven följde

med pappa och grannen till stallet. Han ville genast se på hästen.

Inne i stallet stod en vacker, brun häst. Pappa talade om, att hästen hette Tor. Han klappade honom på halsen. Det ville Sven också gärna göra, men han vågade inte. Han var rädd. Han tyckte, att Tor var så stor.

"Ska vi gå och se på korna, grisarna och hönsen nu?" frågade Sven. "Nej", svarade pappa, "nu ska vi gå in och dricka kaffe. Mamma och Lisa vill nog följa med och titta på de andra husdjuren sedan."

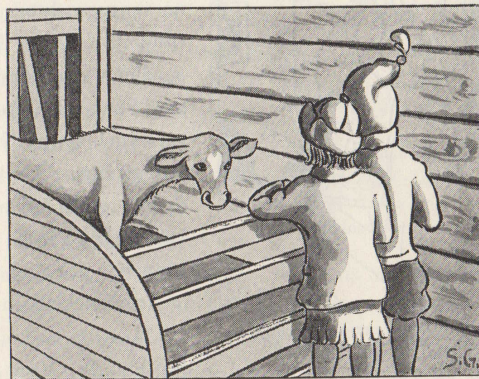
STJÄRNAS KALV

Det fanns fyra kor i ladugården. De hette Stjärna, Gullros, Docka och Rosa. De stodo i var sitt bås. Men det fanns fem bås. Ett bås var tomt.

En dag hörde Sven och Lisa, att pappa spikade i ladugården. De sprungo genast dit för att se, vad han gjorde. Han höll på att göra en grind för det tomma båset. Sven blev genast nyfiken. "Vad ska det bli?" frågade han. "Det ska bli en kalvkätte", svarade pappa. "Vi ska få en kalv snart. Stjärna ska kalva." Då blevo Sven och Lisa så glada. Tänk, att de skulle få en riktig kalv! Det skulle bli roligt.

En morgon, när Sven och Lisa vaknade, talade mamma om, att kalven hade kommit. Barnen klädde sig kvickt och skyndade sig ut i ladugården. I kätten stod en liten

kalv. Den var brun till färgen. Men fötterna voro vita, och så hade den en vit fläck i pannan. "Se, vad han är lik Stjärna", sade Lisa. "Men han har inga horn", sade Sven. "Nej, kalven har inga horn ännu, därför att den är så liten", sade mamma. "Men den får nog horn, när den blir större."

I kätten stod en liten kalv.

Sedan ville Sven gå efter hö åt kalven. Han trodde, att kalven var hungrig. Men mamma talade om, att en så liten kalv inte kunde äta hö. "Den kan bara dricka mjölk", sade hon. Hon gick efter mjölk i en stäva och gav kalven. Han drack ur alltsamman. "Han var nog både hungrig och törstig", sade Sven.

HÖNSEN

"Kuckeliku! — Kuckeliku-u!" — Lisa vaknade. Hon satte sig upp i sängen och lyssnade. — "Kuckeliku-u!" hördes det utifrån gården. Nu vaknade Sven också. "Det

De kikade ut genom springan
bredvid gardinen.

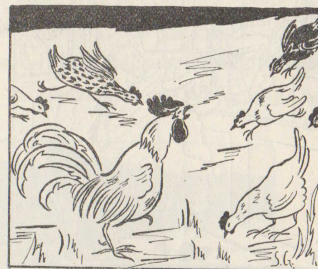
är tuppen", sade han. Barnen hoppade ur sina sängar och sprungo fram till fönstret. Rullgardinen var neddragen. Men solen sken in genom en springa bredvid gardinen. De kikade ut genom springan. Där ute på gården stod tuppen. Nu gol han igen: "Kuckeliku-u!"

Hönorna kommo springande. Lisa räknade: "En, två, tre, fyra, fem, sex, sju, åtta, nio, tio." Jo, de voro där allesamman. Sju hönor voro vita, två voro gråspräckliga, och en var svart. De gingo omkring på gården och krafsade. De sökte föda. "Hönsen är hungriga", sade Lisa. "Vi måste gå ut och mata dem."

När barnen kommo ut, sade Sven till Lisa: "Mata hönsen du! Jag ska gå till höns huset och se, om de ha värpt några ägg."

Lisa strödde ut lite korn på gården. Genast kommo alla hönorna och tuppen springande. De flaxade med vingarna och hade så bråttom. Snart hade de plockat upp all säden, och Lisa måste strö ut lite mer åt dem.

Sven gick till höns huset. Där funnos tre reden eller värplådor, som hönorna skulle värpa i. Han tittade i alla lådorna, men han hittade inte ett enda ägg. Då blev han ledsen. Han gick in i köket till

Där ute på gården stod tuppen
och gol. Hönorna kommo
springande.

mamma och sade: "Mamma, — hönorna ha inte värpt ett enda ägg." — "Nej, de är lata att värpa den här årstiden", svarade mamma. "Till våren, när det blir ljus och varmt, bli de nog flitigare att värpa. Då får du gå till höns huset efter ägg varje dag."

HANDELSBODEN

Handelsboden låg på andra sidan sjön. Det var rätt långt dit, om man skulle gå, ty vägen följde stranden runt sjön. Men folket i Lillgården brukade inte gå till handelsboden. De brukade ro över sjön.

En dag frågade mamma Sven, om han kunde ro ensam till handelsboden. Ja, visst kunde han ro ensam till handelsboden. Det var väl ingen konst. Han hade följt

Handlaren gav Lisa en strut med karameller. Barnen tackade.

med pappa dit ett par gånger. Då hade han lärt sig att ro.

Mamma skrev upp på ett papper, vad Sven skulle köpa. Det var kaffe och socker, havregryn, ärtor, plommon och många andra saker. Sedan lämnade hon papperet och en tia till Sven. "Var riktigt rädd

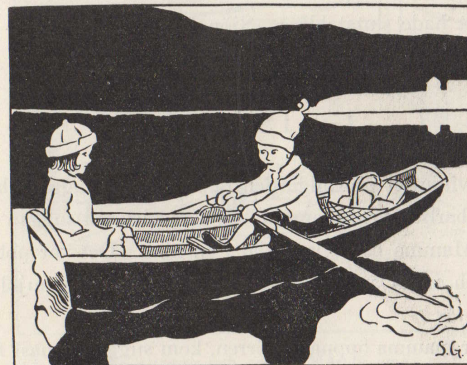
om pengarna, så att du inte tappar dem", sade hon. Sven lade tian i sin portmonnä och stoppade denna i byxfickan. Så fick han en korg att lägga alla paketen i.

Mamma följde honom ned till bryggan. Han ställde korgen i ekan, satte sig på toften och fattade årorna. "Adjö med dig", sade mamma och sköt ut ekan från bryggan.

I detsamma ropade någon: "Vänta! Vänta!" Sven vilade på årorna. Det var Lisa. Hon kom rusande utför backen. "Får jag följa med till handelsboden", bad hon. Ja, det fick hon förstås. Sven rodde in till bryggan igen. Lisa klev i ekan och satte sig på aktertoften.

Och så bar det iväg. Sven rodde, och Lisa vinkade åt mamma.

Det blåste lite. Men Sven var duktig att ro, och det dröjde inte länge, förrän han hade rott över sjön. Han lade båten vid handelsmannens brygga, och så gingo de upp till handelsboden. De stego in och hälsade. "Vad får det lov att vara?" frågade handelsmannen. "Mamma har

Det hade slutat blåsa. Sjön låg spegelblank.

skrivit på papperet, vad vi ska köpa", svarade Sven och räckte fram papperet.

Handlaren läste på papperet och gjorde en hel mängd påsar och paket i ordning. Till sist sade han: "Var så god! Nu är det färdigt!" Sven tog upp sin tia och lade den på disken. "Hur mycket kostar det?" frågade han.

Handelsmannen räknade: "Det blir 8 kr. 75 öre", sade han. "Var så god, 1 kr. 25 öre tillbaka." Sven tog emot slantarna, tackade och stoppade dem i portmonnän. Därefter plöckade han ned alla varorna i korgen. Handlaren gav Lisa en strut med karameller. "Ni ska dela karamellerna", sade han. Barnen tackade. Lisa neg, och Sven lyfte på mössan och bockade sig. Så gingo de ned till båten med sin korg och rodde hemåt.

Det hade slutat blåsa. Sjön låg spegelblank.

GRISARNA

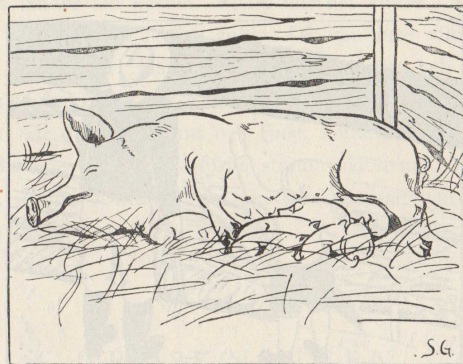
I svinhuset på Lillgården fanns en stor sugga. Ibland följde barnen med mamma, när hon gick till suggan med mat. Mamma bar svinmaten i en hink. Det var potatisskal och annat avskräde från köket, småpotatis, mjöl och vatten.

När mamma öppnade dörren, kom suggan genast fram till mathon. "Nöff, nöff!" sade hon. Hon var alltid hungrig. Mamma hällde svinmaten i hon. Suggan tuggade och åt. Hon var så ivrig, att hon trampade med båda framfötterna i hon. "Du ska inte trampa i maten!" sade Sven. "Du är en riktig gris", sade Lisa. Suggan svarade bara: "Nöff, nöff!" Och så fortsatte hon att äta.

En dag sade mamma till barnen: "Följ med till svinhuset, så ska ni få se någonting!" — "Vad är det mamma?

Vad ska vi få se?" frågade barnen. "Kom, så få ni se!" svarade mamma. De gingo till svinhuset.

Mamma öppnade dörren försiktigt. Barnen tittade in. I stian låg suggan och sov. Men hon var inte ensam. Många små, små grisar lågo bredvid henne. Lisa räk-

I stian låg suggan och sov. Många små, små grisar lågo bredvid henne.

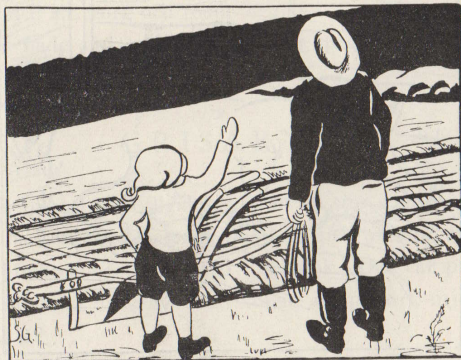
nade dem. Det var sju stycken. De hade krupit tätt in till suggan för att inte frysa. De sovo allesamman. "Vad de är söta", sade Lisa.

"Nu ska vi gå härifrån", sade mamma. "Vi ska inte oroa suggan. Om hon stiger upp, kan hon trampa på någon av grisarna." De gingo tyst ut ur svinhuset.

PLÖJNINGEN

En dag plöjde pappa upp ängen nedanför kornhässjan. Han plöjde långa, raka fåror ända ned till stranden. Den gröna ängen förvandlades till en svartbrun åker. "Här ska jag så korn till våren", tänkte pappa.

Men Sven pekade ivrigt, och slutligen fick pappa syn på dem.

På en äng i närheten betade korna. Sven vallade dem. Han hade krupit upp på en stor sten, som låg vid dikeskanten. Där satt han nu och såg ut över sjön.

Plötsligt hörde han ett märkvärdigt ljud. Det kom uppifrån. Han såg upp. Då såg han några stora fåglar, som flögo förbi högt där uppe och kacklade.

Sven hoppade ned från stenen, sprang bort till pappa och ropade: "Titta, vad är det där för fåglar?" Pappa såg upp men kunde inte se dem. De voro redan långt borta. Men Sven pekade ivrigt, och slutligen fick pappa syn på dem. "Det är vildgässen", sade han. "De flytta nu." — "Vart flytta de?" frågade Sven. — "De flytta söderut till varma länder om hösten. Snart blir det vinter. Sjöarna frysa till, och det börjar snöa. Då kan inte vildgässen finna någon mat. Därför flytta de. Svalorna och många andra fåglar flytta också. De kallas flyttfåglar. Men till våren, när det blir varmt och ljus, komma flyttfåglarna tillbaka." — "Men skatorna stanna väl kvar?" frågade Sven. Pappa svarade: "Ja, skatorna stanna kvar. Därför kallas de stannfåglar."

TRÖSKNINGEN

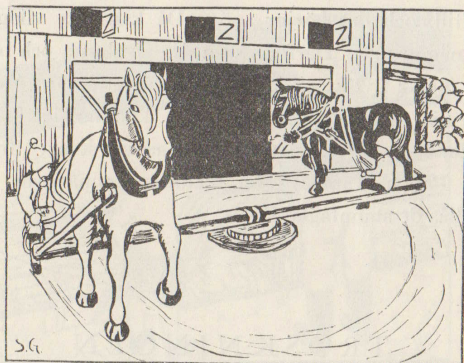
Det var en klar och kall höstmorgon. Sven skyndade sig till logen, ty de skulle tröska. Han skulle få hjälpa till. Det hade pappa sagt. Sven var så nyfiken. Han hade ju bott i staden förut, och där var det inte någon, som tröskade.

Inne på logen stod en stor maskin. Det var tröskverket. Utanför logen var "vandringen." Den bestod av några hjul av järn och en lång bjälke av trä.

Nu kommo Knut från Storgården och hans pappa. De skulle också hjälpa till. De hade sin häst med sig. Hästen var alldeles svart. Därför kallades han Svarten.

Männen spände hästarna för var sin ände av den långa träbjälken. Och så fingo pojkbarna köra. Knut körde Svar-ten, och Sven körde Tor. Hästarna gingo runt i en ring.

„Jo, visst kan man åka», sade Knut och satte sig på bjälken.

När hästarna gingo runt, drogo de tröskverket, så att det också gick.

Inne på logen arbetade pappa och mamma samt grannen. Där inne dammade det, så att de knappast kunde se varandra. Mamma räckte sädeskärvarna till pappa. Denne tog emot dem och stoppade in säden i tröskverket. Han

”matade” tröskverket. Tröskverket slamrade och dundrade. Och dammet rök.

Under tröskverket runno sädeskornen ut i en hög, och längre bort kom halmen ut. Men det var inte bara säd i högen under tröskverket. Där fanns också blad, ax och annat skräp. Sådant kallas för agnar.

Grannen bar bort halmen. Han lade den i en vrå. Det blev en väldig hög.

Och tröskverket dånade och dundrade. Och dammet rök. Men där ute på gården gingo hästarna och pojkbarna runt, runt i det vackra höstvädret. Pojkarna tyckte, att det var så roligt att köra ”vandringen”. ”Kan man inte åka?” frågade Sven. ”Jo, visst kan man åka”, svarade Knut och satte sig på bjälken. Sven gjorde förstås likadant. Efter en stund sade Sven: ”Det här är nästan som att åka karusell.” — ”Ja, men karusellen går bra mycket fortare”, svarade Knut.

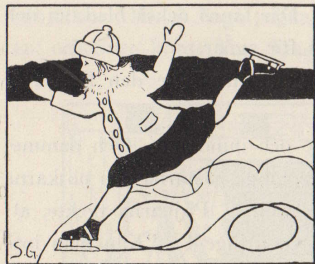
SKRIDSKOÅKNING

I mitten av november blev det kallt. Då frös sjön till. Isen låg blank som en spegel. En dag bad Sven, att Lisa och han skulle få gå ned till sjön och åka skridskor. ”Nej, isen är för tunn och svag ännu”, svarade pappa. ”Om ett par dagar blir den tjockare och starkare. Då få ni åka.”

Ett par dagar senare gingo Sven och Lisa ned till sjön med sina skridskor. När de hade spämt på sig skrid-

skorna, sade Sven: "Ska vi åka i kapp till den stora stenen där borta?" Ja, det ville Lisa gärna, och så bar det i väg. Sven kom först. Han var ju också äldre än Lisa.

Men då åkte Lisa en 3:a och flera andra figurer.

Han var så glad, därför att han var duktigare än Lisa.

Men då åkte Lisa en 3:a och flera andra figurer. Hon var duktig att åka figurer. Sven försökte också, men han kunde inte. Han föll flera gånger. Till sist blev han sur.

Han var ledsen, därför att Lisa var duktigare än han. "Jag hoppas, att det blir snö snart", sade han. "Det är roligare att åka skidor än att åka skridskor." — "Nej, det tycker inte jag", sade Lisa.

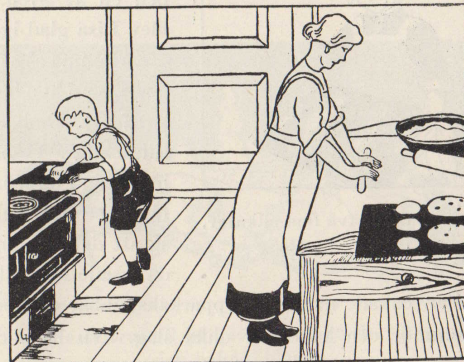
JULBAKET

Mamma hade så mycket att göra till jul. Hon tvättade och skurade, hon blankade ljusstakarna och kakelugnsluckorna, och hon sopade och städade. Ty till jul skulle det vara fint överallt.

Sven och Lisa hjälpte till. De tyckte om att göra nytta. Roligast var det att hjälpa till med julbaket.

I ett fat stod degen och jäste. Den var gul av saffran. Mamma bakade alltid saffransbullar till jul.

"Nu är degen färdig", sade mamma. "Nu ska vi börja." Sven vek upp skjortärmarna. Han trodde, att han skulle få baka. "Nej, du får smörja bakplåtarna", sade mamma. Sven torkade plåtarna rena med en trasa. Sedan

Sven gjorde plåtarna i ordning, och mamma bakade.

smorde han dem med smör, för att bullarna inte skulle fastna.

Mamma strödde mjöl på bakbordet, tog deg ur fatet och började trilla bullar. Snart var en plåt full med de finaste saffransbullar med russin i. Då ställde hon plåten vid spisen, för att bullarna skulle jäsa.

Slutligen var det bara en liten degklimp kvar i fatet. Då sade Lisa: "Men mamma har ju glömt att göra julkusar!" Hon var nära att gråta, ty julkusar var det bästa hon visste. Mamma svarade: "Ja visst, det har jag glömt.

Mamma bakade två fina julkusar, en åt Lisa och en åt Sven.

Men var inte ledsen du! Jag ska baka två fina julkusar, en åt dig och en åt Sven." Då blev Lisa glad igen.

Mamma såg på bullarna, som hon hade bakat först. De hade jäst tillräckligt. Hon satte in plåten i ugnen. "Nu får du se efter bullarna, så att de inte bli brända", sade hon till Lisa.

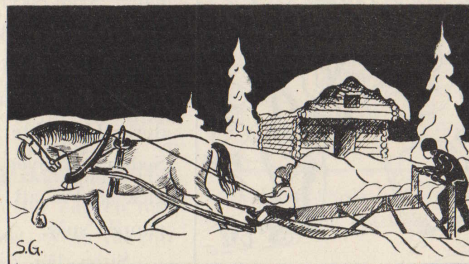
Sedan bakade mamma pepparkaksgubbar och pepparkaksgummor och kakor av olika slag. Nu hade de var sitt arbete. Sven gjorde plåtarna i ordning, mamma bakade, och Lisa gräddade. — Och ute i vedboden stod pappa och högg ved till julen.

JULAFTON

Det snöade mycket dagarna före jul. På julaftons morgon slutade det att snöa. Pappa spände Tor för snöplogen. Han måste ploga väg genom snödrivorna. Sven

hjälpste honom. Han satt framtill på plogen och körde. Pappa gick bakom plogen. Tor var så ivrig. Han nästan sprang. Sven var nära att falla av ibland. Snart voro vägarna plogade. Pappa satte in Tor i stallet, och så gingo han och Sven in för att äta frukost.

När de hade ätit, sade pappa: "Nu ska vi sätta upp julkärven, och sedan ska vi gå och söka en julgran." Pap-

Sven satt framtill på plogen och körde. Pappa gick bakom plogen.

pa gick upp på logen och hämtade en havrekärve. Sven gick till vedboden efter en stång. Sedan band pappa fast kärven vid stängen och satte denna i snödrivan vid källaren. Genast kommo några fåglar flygande. Det var sparvar, talgoxar och domherrar. De voro så hungriga.

Sven och Lisa sågo på fåglarna en stund. "Se, domherren har röd väst och svart mössa", sade Sven. "Nej,

det ser jag inte", svarade Lisa. Hon förstod inte, att Sven skämtade. "Ser du inte, att domherren är röd på bröstet och svart på huvudet?" — "Jo, visst", svarade Lisa. "Och talgoxen har gul väst", sade hon.

Efter en stund hittade Sven en gran, som var riktigt bra.

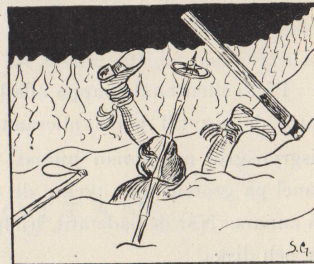
Men snart kom pappa och ropade på Sven. "Nu ska vi hämta julgranen", sade han. Sven skyndade sig efter sina skidor, och så bar det i väg. Pappa åkte också skidor. Han åkte först. Sedan kom Sven. Det gick så bra att åka i pappas spår.

Snön låg djup i skogen. Stubbar och stenar voro översnöade. Granarna voro så fulla med snö, att de sågo ut som snögubbar. Snart stannade Sven vid en gran och sade: "Här är en vacker julgran." — "Vi ska se på den", sade pappa. Han skakade snön av granen. Nu sågo både pappa och Sven, att den inte var bra. Några kvistar voro avbrutna på den ena sidan. "Nej, vi måste söka en annan gran", sade pappa. Efter en stund hittade Sven en gran, som var rik-

tigt bra. Pappa skakade snön av den och högg ned den. Han hade en yxa med sig.

Sedan åkte pappa och Sven hemåt. Pappa bar julgranen på ena axeln. Sven ville bära yxan, men det fick han inte. "Du kan göra dig illa på yxan, om du faller", sade pappa. "Å, jag faller inte", sade Sven. Han tyckte, att han var så duktig att åka skidor. Men pappa tog yxan själv.

På hemvägen kommo de till en brant backe. Pappa var en duktig skidlöpare. Han åkte utför backen med full fart. Sven var inte

Skidorna körde in i snödrivan, och Sven föll framstupa.

rädd heller. Han gav sig också i väg utför backen. Det gick så fort. Men nere i backen låg en stor snödriva. Skidorna körde in i snödrivan, och Sven föll framstupa. Han sjönk djupt ned i den lösa snön. Det var bara benen, som stucko upp ur snön. Sven kravlade sig upp. Pappa stod och väntade. Han ville skämta med Sven. "Vad hittade du?" frågade han. "Jag hittade ingenting", svarade Sven. "Men det var tur, att jag inte bar yxan", tänkte han.

Snart voro pappa och Sven hemma igen. När Lisa fick se dem, sprang hon ut på gården och ropade: "Hurra!" Hon var så glad över julgranen.

Pappa satte fot på granen och bar in den. Han ställde den vid fönstret och satte en svensk flagga i toppen. Sedan sade han till Sven och Lisa: "Nu få ni göra julgranen riktigt fin." Barnen satte många flaggor och ljus i granen och hängde äpplen och karameller i den.

*
*
*

På kvällen tände pappa alla ljusen i julgranen. Sedan satte de sig till bords allesamman och äto lutfisk och risgrynsgröt och annan julmat. Barnen fingo socker och kanel på gröten. Det tyckte de om. Det brukade de inte få annars. När de hade ätit, hjälpte Lisa mamma att duka av och diska.

Sedan sade pappa: "Nu ska vi dela ut julklapparna." Då blevo barnen glada. De hade längtat efter julklapparna hela dagen. Pappa bar in en korg med många paket. Mamma satte sig i soffan. Barnen sutto så stilla. Pappa tog ett paket och läste. "Till Sven" stod det på paketet. Sven gick fram och tog emot sitt paket. Han bockade sig och sade: "Tack!" Nästa paket var Lisas. Hon neg och tackade, när hon tog emot det. Mamma behövde inte komma fram och hämta sina julklappar. Lisa tog emot dem och bar dem till henne. Hon fick sitta stilla och vila en stund.

Snart var julklappskorgen tom. Sven och Lisa hade fått tre julklappar var. Sven hade fått ett par pjäxor,

ett par vantar och ett munspel. Lisa hade fått en halsduk, som mamma hade stickat, en ny vintermössa och en docka, som kunde sova. Barnen voro så glada. Lisa klappade händerna av glädje.

Men snart sade mamma: "Det är bäst, att ni går och lägger er nu. Vi ska stiga upp tidigt i morgon och fara till julottan." Barnen sade godnatt till pappa och mamma och gingo till sängs. De tyckte, att det hade varit en rolig julafton.

JULOTTAN

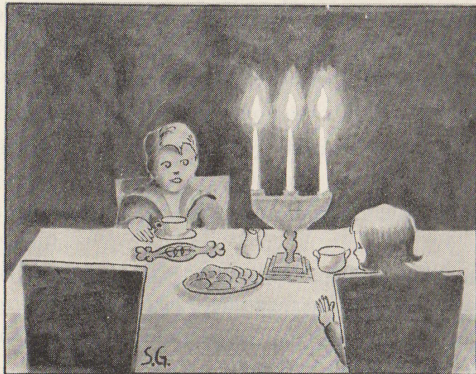
På julmorgonen stego Sven och Lisa upp tidigt. Klockan var bara 5, när mamma väckte dem. "Nu måste ni skynda er", sade hon, "ty julottan börjar klockan 6. Och det är långt till kyrkan."

När barnen hade klätt på sig, fingo de kaffe och saffransbullar, som mamma hade bakat. De fingo också var sin pepparkaksgubbe. På bordet stod en ljusstake med tre ljus. De lyste så klart. I varje fönster stodo två tända ljus. De skulle lysa, medan folket for till julottan. Sven och Lisa tyckte, att det var så vackert.

Pappa kom in. "Nu ska vi fara", sade han. De togo på sig ytterkläderna och gingo ut. Det var mörkt och kallt ute, men stjärnorna lyste. Ute på gården stod Tor

och väntade. Han gnäggade sakta. Mamma, Lisa och Sven satte sig bak i släden. Pappa satte sig framtill på kuskbocken. Han körde genvägen över sjön. Det var närmare till kyrkan den vägen, och isen var så stark.

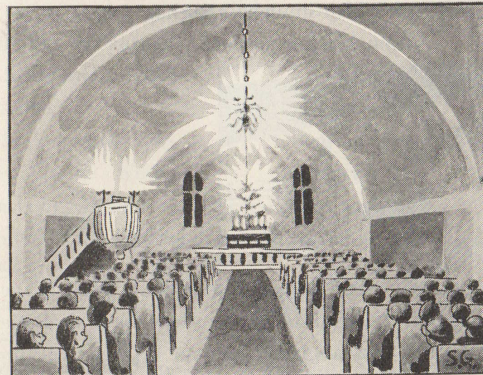

Barnen fingo kaffe och saffransbullar. På bordet stod en ljusstake med tre ljus.

Tor travade raskt över sjön. Bjällrorna klingade. Snart kommo de till andra stranden. Sedan gick vägen genom skogen ett stycke, och så voro de framme vid kyrkan.

Nära kyrkan funnos många små hus. Det var kyrkstallarna. I dessa brukade kyrkfolket sätta in hästarna.

Utanför kyrkstallarna stodo många slädar, och inne i stallarna voro många hästar. Pappa satte in Tor i en tom spilta och gav honom hö. Han hade en säck med hö i släden.

I kyrkan var så mycket folk, och där var så ljust.

Kyrkklockorna började ringa. Pappa, mamma, Sven och Lisa gingo in i kyrkan. Där var så mycket folk, och där var så ljust. I taket hängde tre ljuskronor med många ljus. På altaret stodo ljusstakar med flera ljus, och på predikstolen stodo ljus. Det var alldeles tyst i kyrkan. Det var så högtidligt.

Orgeln började spela, och församlingen sjöng julpsalmen:

"Var hälsad, sköna morgonstund,
som av profeters helga mun
är oss bebådad vorden!

Du stora dag, du sälla dag,
på vilken himlens välbehag
ännu besöker jorden!

Unga

sjunga

med de gamla;

sig församla

jordens böner

kring den störste av dess söner."

Sedan höll prästen en kort predikan. Han talade om Jesu födelse. Han berättade, hur Jesus föddes i Betlehem om julnatten, hur änglarna kommo till herdarna ute på fältet, hur förundrade herdarna blevo, och hur glada Josef och Maria voro.

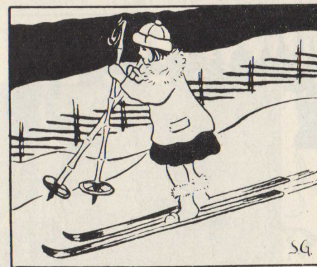
Orgeln spelade igen. — Så gick folket ut ur kyrkan. Där ute var det fortfarande mörkt. Men på himlen syntes en röd strimma. Mamma sade: "Det börjar ljusna." — "Ja, det börjar dagas", svarade pappa.

SNÖFÄSTNINGEN

En dag var det töväder. Det var ett par grader varmt, och solen sken. Lisa försökte åka skidor, men det gick inte bra. Snön fastnade under skidorna. Sven stod ute på gården och visste inte, vad han skulle göra. Då fick han se en pojke och en flicka, som kommo gående på vägen. Det var barnen från Storgården, Knut och Anna.

När de kommo närmare, ropade Knut: "Ska vi bygga en snöfästning?" Ja, det ville Sven gärna. De började genast rulla snöbollar. Flickorna hjälpte också till. Snöbollarna blevo större och större. Sedan lade de snöbollarna ovanpå varandra. De voro så tunga. Det var svårt att lyfta dem. Men det gick, när alla barnen hjälptes åt.

Snart hade de byggt fyra väggar. "Men det ska vara ett torn på fästningen också", sade Knut. "Vi måste bygga ett torn." Han hade sett i en sagbok, hur en fästning ser ut. Barnen byggde ett högt torn. Och så var fästningen färdig.

Lisa försökte åka skidor, men det gick inte bra.

Då kom Svens och Lisas pappa. Han stannade och såg på fästningen, och så skrattade han. "Vad skrattar pappa åt?" frågade Sven. "Ni ha ju inte gjort någon dörr", svarade pappa. Då skämdes barnen. De hade glömt att göra en dörr. De tyckte, att de hade varit dumma.

"Jag vet, vad vi ska göra", sade Knut. "Vi ska ta en spade och hugga ett hål i väggen. Och sedan kryper vi

Hela tornet rasade ned över Knut.

Där låg han begravid under en väldig snöhög.

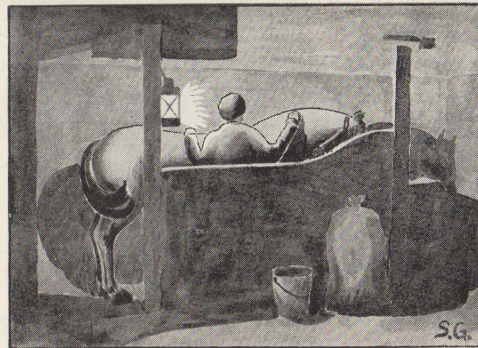
fram honom. Nu såg Knut snopen ut. Mössan hade han tappat. Den låg kvar under snön.

Flickorna tyckte, att det var tråkigt, att tornet hade rasat. De gingo in och lekte med Lisas dockor. Men poj-karna stannade ute. De byggde ett nytt torn, som var större och vackrare än det första. Slutligen hämtade Sven sin flagga. Den hade han fått av farmor på födelsedagen.

Pojkarna gjorde en flaggstång av en käpp och togo ett snöre till flagglina. Och så hissade de flaggan på fästningen.

SVEN RYKTAR KORNA

En morgon vaknade Sven tidigt. Pappa hade inte gått ut i stallet ännu. Sven steg upp och klädde sig fort. Han ville följa med pappa ut i stallet. Han ville se, om Tor låg och sov. Han hade varit i stallet så många gånger,

Pappa ryktade hästen.

men aldrig hade Tor legat. Alltid hade han stått i sin spilta.

Pappa tände lyktan, och så gingo de ut. Det var kallt ute och alldeles mörkt. När de kommo till stalldörren,

sade Sven: "Gå riktigt tyst, så att Tor inte vaknar!" Pappa öppnade dörren försiktigt och lyste in i stallet med lyktan. Tor gnäggade sakt. Han stod redan i spiltan och väntade. Han blev glad, när pappa kom. Därför gnäggade han. "Tänk att Tor stiger upp så tidigt", sade Sven.

Pappa lade hö i krubban, och sedan började han rykta hästen. Han borstade med ryktborsten och skrapade med skrapan. Tor blev så blank och fin. Sven ville hjälpa till, men det fick han inte. Men han kunde få rykta korna, sade pappa. De måste också vara rena och fina.

Pappa följde Sven in i ladugården och visade honom, hur han skulle göra. Och Sven skrapade och borstade. Och korna blevo så fina. Sedan ryktade Sven korna varje dag. När mamma gick till ladugården på morgonen, följde han med. Mamma tyckte, att han var duktig. Hon berömde honom. Hon sade: "Det är bra att ha en sådan duktig dräng."

OM BLÅKULLA

Det var dagen före långfredag. Den dagen kallas skärtorsdag. Det hade varit vackert väder hela dagen. Nu hade solen gått ned. Det var kväll. Sven och Lisa stodo uppe på källartaket och tittade.

"Det är skärtorsdag i dag", sade Sven. "I kväll ska häxorna fara till Blåkulla. Om vi vänta, få vi kanske se en häxa." De väntade en stund. Plötsligt ropade Lisa:

"Se, där kommer en häxa!" Hon pekade upp mot himlen. Men det var inte någon häxa. Det var bara en kråka, som kom flygande över sjön.

Barnen väntade en stund till, men då kom pappa ut och sökte dem. "Varför stå ni där?" frågade han. "Vi

Häxorna samlades i ett kyrktorn. Sedan foro de vidare i sällskap.

vänta på att häxorna ska fara till Blåkulla", svarade Sven. Pappa skrattade. "Inte finns det några häxor", sade han. "Kom in, så ska jag berätta för er om Blåkulla!"

Pappa berättade: "För länge, länge sedan trodde människorna, att det fanns häxor. Det var elaka kvinnor, som

kunde trolla. På skärtorsdagskvällen brukade häxorna fara till Blåkulla. Blåkulla låg långt borta och högt uppe på ett berg. Där bodde den onde. Häxorna brukade rida till Blåkulla. De satte sig på en ko eller en gris eller också på en kvast. Och så bar det i väg högt upp i luften.

De for först till ett kyrktorn. Där stannade de och väntade på varandra. Sedan for de vidare i sällskap. När de kom till Blåkulla, lagade de mat. De gjorde korv och bakade och kokade kaffe. De brukade ha sina kaffeplanor med sig. Sedan blev det ett stort kalas. De fick äta, dricka och dansa.

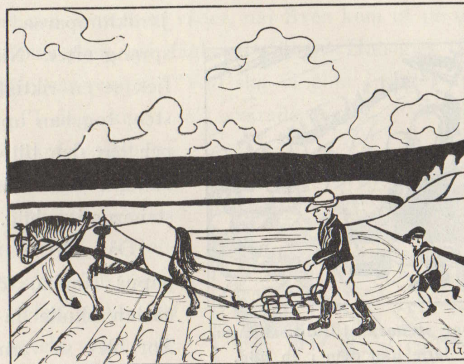
Häxorna brukade också ta med sig barn till Blåkulla. Barnen fick först hälsa på den onde. Han skrev deras namn i en stor bok. Därefter fick de pengar. Somliga barn fick skålar eller andra saker av silver. Barnen blev den ondes tjänare. De fick läsa i böcker och lära sig att bli riktigt elaka och onda. Så fick de lära sig att trolla, och när de blev stora, blev de häxor. Då kunde de fara till Blåkulla själva och ta andra barn med sig.

På påskmorgonen kom häxorna tillbaka från Blåkulla."

Pappa slutade sin berättelse. "Ja, så trodde människorna för länge sedan", sade han. "De var vidskepliga. Men vi tro inte på häxor. Vi vet, att det inte finns några häxor. De finns bara i sagorna och på påskkortet."

HARVNINGEN

Våren hade kommit. Det var ganska varmt om dagarna. Solen sken, och vita moln seglade på himlen. Vägkanterna voro gula av hästhov, och i skogsbacken ovanför källaren blommade vitsipporna.

Pappa körde fram och tillbaka över åkern. Harven rev sönder jordklumparna. Sven sprang efter.

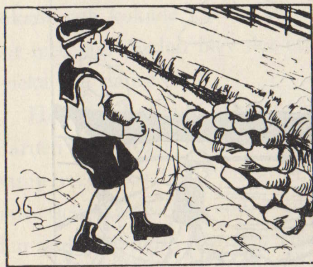
"Nu måste jag börja harva", sade pappa. "Jag ska gå till redskapsboden och hämta harven." — "Harven, vad är det?" frågade Sven. "Följ med, så får du se!" svarade pappa.

I redskapsboden funnos många åkerbruksredskap. "Här är harven", sade pappa. "Hjälp mig att bära ut

den på gården!" Sven hjälpte till. Han tyckte, att harven var så tung. Men den var ju också av järn. Sedan lade de harven på en vagn och körde ut på åkern. Sven fick köra. Det tyckte han var roligt. Pojkar bruka tycka om att köra.

Pappa spände Tor för harven och började harva. Han körde fram och tillbaka över åkern. Harven rev sönder jordklumparna. Sven sprang efter. När han fick se en riktigt stor sten, tog han upp den och bar den till dikeskanten. Där lade han stenarna i en hög.

Sven bar stenarna till dikeskanten. Där lade han dem i en hög.

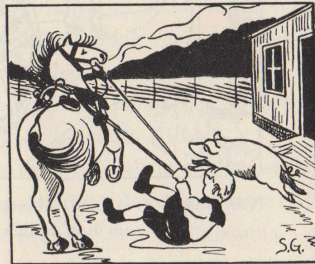
Då och då måste pappa stanna, för att hästen skulle få vila. Tor blev så varm och trött. Det är ett tungt arbete för en häst att draga harven. Medan Tor vilade, sutto pappa och Sven på dikeskanten och pratade. Sven fick syn på några små fåglar, som trippade omkring på åkern. De voro svarta, vita och grå till färgen. De hade lång svart stjärt, som vippade upp och ned.

"Vad är det där för fåglar?" frågade Sven. "Det är sädesärlor", svarade pappa. "De söka föda på åkern. De hitta maskar och larver och andra kryp i jorden. Det

finns många skadliga insekter i jorden. Sädesärlorna äta upp dem. De är nyttiga fåglar. Därför ska vi vara snälla mot dem." — "Ja, jag ska aldrig kasta sten på dem", sade Sven.

SÅDDEN

Det var så vackert väder, när Sven kom ut på morgonen. Solen sken, och fåglarna sjöngo. Han gick till stallen. Där var pappa. "Vad ska vi göra i dag?" frågade Sven. "I dag ska vi så", svarade pappa. "Vi ska fara till Storgården och hämta deras radsåningsmaskin. Jag har fått lov att låna den." — "Radsåningsmaskin?" sade Sven. Han tyckte, att det var ett svårt ord, och han visste inte, vad det var.

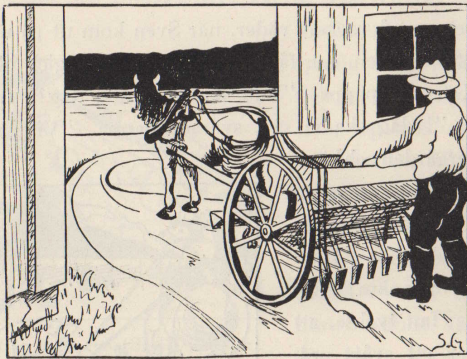

Pappa selade på Tor och ledde ut honom på gården. "Snälla pappa, får jag rida", bad Sven. Ja, visst fick han rida. Pappa lyfte upp honom på hästen, och så bar det i väg till Storgården. Först kom Sven ridande, och så kom pappa gående.

Hästen tog ett språng åt sidan, och Sven föll pladask i backen.

Snart voro de framme. Knut och Anna stodo på trappan. Då var Sven riktigt stolt, må du tro. Han satt så rak på hästryggen och höll sig fast med båda händerna i selbågen. Men när han red förbi svinhuset, rusade en gris ut genom dörren. Hästen blev skrämmd. Han tog ett

När pappa kom hem, hämtade han en säck korn, som han hällde i lådan.

språng åt sidan, och Sven föll pladask i backen. Knut kom springande och frågade, om han hade gjort sig illa. Men det hade han inte. Tor lugnade sig strax, när han såg, att det bara var en gris.

Pappa körde hem med radsåningsmaskinen. Sven tyckte, att den såg så märkvärdig ut. Överst var en lång och

smal låda med lock. Från lådan ledde många järnrör ned till marken.

När pappa kom hem, hämtade han en säck korn, som han hällde i lådan. Sedan körde han ut på åkern. Där körde han fram och tillbaka. Då runno sädeskornen genom järnrören ned i jorden. De såddes i långa, raka rader. Sven såg på. "Det var en märkvärdig maskin", sade han.

KYCKLINGARNA

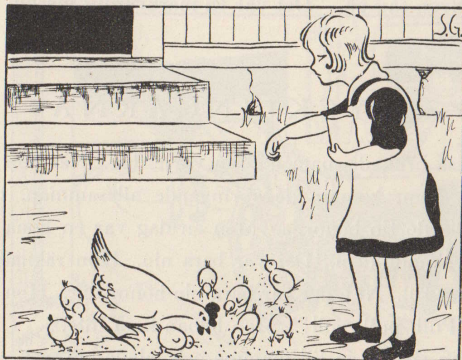
Lisa brukade mata hönsen varje dag. När hon lockade på dem, kommo de springande allesamman, tuppen och alla de tio hönorna. Men en dag var en höna borta. Lisa räknade dem. Det var bara nio. Hon räknade dem en gång till. Nej, det var bara nio hönor där. Hon lockade: "Pull, pull, pull!" Men hönan kom inte.

Lisa sprang in till mamma och talade om, att en höna var borta. "Tror mamma, att räven har tagit henne?" frågade hon. "Nej, det tror jag inte", svarade mamma. "Jag tror, att hon har lagt ägg på något undangömt ställe. Nu ligger hon och ruvar äggen. Om tre veckor kläcks kycklingarna ut. Då kommer hon nog fram med dem, för att de ska få mat."

När Lisa matade hönsen nästa dag, räknade hon dem igen. Nu voro alla tio hönorna där. "Hönan har nog kommit fram för att få mat", sade mamma.

Sedan var hönan borta hela dagarna. När hon blev riktigt hungrig, kom hon fram och åt. Men sedan försvann hon igen. Sven och Lisa sökte hennes gömställe, men de kunde inte finna det. De sökte på logen, i stallet och ladugården och i redskapsboden, men det var omöjligt.

Lisa strödde lite gryn på marken. Kycklingarna plockade ivrigt.

En tid därefter stod Lisa och såg ut genom fönstret. Då kom hönan spatserande ute på gården. Och efter henne kom en rad med kycklingar. Det var åtta stycken. De voro så små, och alla voro gulvita till färgen.

Lisa sprang till mamma och berättade, att kycklingarna hade kommit. "Vad ska jag ge dem att äta?" frågade hon. Mamma svarade: "Du kan ge dem korngryn. Det

är den bästa maten för små kycklingar." Lisa hämtade påsen med korngryn och sprang ut på gården. Hon strödde lite gryn på marken. Kycklingarna plockade ivrigt. De krafsade med sina små fötter och sågo så lustiga ut. "Stackars små kycklingar, vad ni måtte vara hungriga", sade Lisa.

KORNA SLÄPPAS PÅ BETE

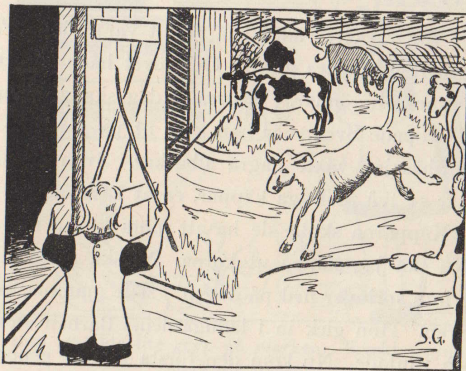
Det var vackert väder och varmt varje dag. På ängarna var det alldeles grönt. Och lövet hade spruckit ut på björkar och rönnar. "Hurra, i dag ska vi släppa ut korna!" ropade Sven, när han kom ut på gården. Bredvid kornhässjan växte några albuskar. Sven sprang dit och skar av två präktiga käppar, en åt Lisa och en åt sig själv. Käpparna skulle de ha att mota korna med.

"Nu ska jag släppa ut korna. Ni ska mota dem, så att de inte springer ned på ängen", sade mamma till Lisa och Sven. Hon gick in i ladugården. Barnen stodo där ute och väntade. Nu kom den första kon ut genom dörren. Det var Gullros. Hon satte svansen rätt i vädret och rusade fram och tillbaka över gården. Men så fick hon syn på det gröna gräset vid ladugårdsväggen. Hon började genast äta, ty färskt gräs är det bästa en ko vet. Sedan kom Docka, och så kom Rosa. De gjorde liksom Gullros. Men sedan kom Stjärna. Hon hoppade inte och sprang inte utan gick rakt fram till gräset och började äta. Stjärna var en gammal och förständig ko. Men så

fick hon också vara skällko. Mamma hade hängt en skälla om hennes hals. När Stjärna gick hem på kvällarna, hörde de andra korna skällan och följde med.

Allra sist kom kalven, som barnen kallade Lill-Stjärna. Lill-Stjärna hade aldrig varit ute förut. Hon stannade i dörren och såg sig förvånad omkring. Men plötsligt satte hon svansen i vädret och rusade kors och tvärs över gårds-

Lill-Stjärna satte svansen i vädret och rusade kors och tvärs över gårdsplanen.

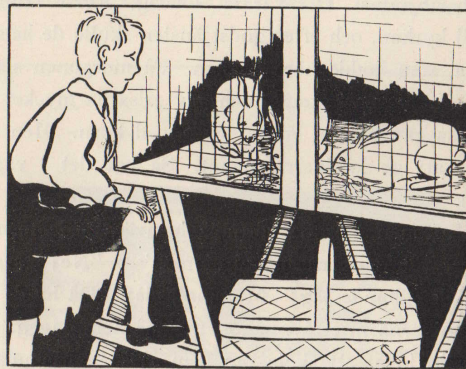
planen. Hon gjorde så lustiga krumsprång, att Sven och Lisa måste skratta.

Så kom mamma. Hon öppnade grinden till skogen, och korna motades ut genom grinden. "Ät nu duktigt och kom igen i afton!" ropade mamma efter dem. "Mu!" svarade Stjärna.

KANINERNA

Sven bad pappa många gånger, att han skulle få kaniner. Han ville så gärna ha kaniner. "Jag ska ge dem mat och vatten och sköta om dem aldeles själv", sade han.

En lördagsafton tog pappa ekan och rodde över sjön. När han kom tillbaka, hade han tre kaniner i en korg. Han

Sven stoppade in kaninerna i buren och gav dem vatten att dricka och gräs att äta.

hade köpt dem åt Sven. Denne blev mycket glad. Han tackade pappa. Sedan sprang han ut och gjorde i ordning en bur av en stor låda. Han stoppade in kaninerna i buren och gav dem vatten att dricka och gräs att äta. De tyckte allra bäst om maskrosblad. Det hade pappa sagt.

På kvällen kunde Sven knappast somna. Han tänkte bara på kaninerna. På söndagsmorgonen vaknade han tidigt. Han steg genast upp och sprang ut till kaninerna. Han gav dem friskt vatten och färskt gräs. De sågo så lustiga ut, då de tuggade på maskrosbladen, tyckte Sven. "Jag ska aldrig glömma att ge er mat", sade han.

Några veckor senare voro mamma, pappa, Lisa och Sven bortbjudna. Det var en söndag. Först skulle de fara till kyrkan, och efter gudstjänsten skulle de hälsa på bekanta, som bodde nära kyrkan. På morgonen släppte mamma ut korna i skogen och gav grisarna mycket mat. Och Lisa gav hönsen ett fat fullt med korn. Men Sven glömde att ge kaninerna något. Så bar det i väg till kyrkan.

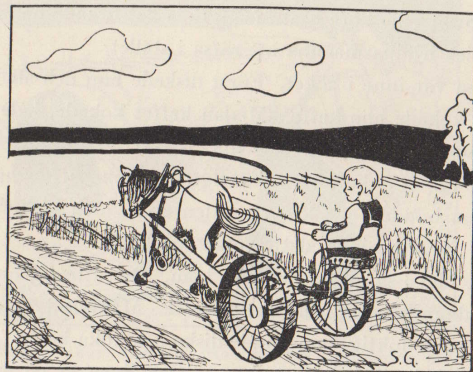
På aftonen, när de voro på hemväg, sade mamma: "Du gav väl kaninerna mat i morse?" — "Nej", svarade Sven, "det glömde jag." Mamma sade: "Då ha de staccars kaninerna inte fått någon mat på hela dagen. Men du har ju lovat att sköta om dem själv." Mamma och pappa sågo så ledsna ut. Sven började gråta. Han skämdes, och han tyckte så synd om kaninerna.

När Sven kom hem, skyndade han sig till kaninerna. Dessa hade krupit tätt ihop i ett hörn. Deras långa öron hängde, och de sågo riktigt ledsna ut. Sven skämdes och sade: "Snälla kaniner förlåt mig. Jag ska aldrig göra så mer."

SLÅTTERN

Det var en dag i juli. Solen sken, och det var varmt. På Lillgården hade de just börjat slåttern. Pappa och Sven började tidigt på morgonen. Gräset är vått av dagg på morgonen. Då går det så bra att slå.

Sven fick köra slåttermaskinen. Det tyckte han var roligt. Och inte var det så svårt heller. Pappa körde först

Sven fick köra slåttermaskinen.

ett par varv runt ängen och visade Sven, hur han skulle göra. Sedan kunde han köra.

En bäck rann genom ängen. Vid bäcken var marken ojämn, och där växte några buskar. Pappa tog sin lie

och slog där. Man kan inte slå med slättermaskin, där marken är ojämn.

När gräset var slaget, var det tid att gå in och äta frukost. Men först tog pappa selen av Tor och tjuvrade honom. Han fick äta frukost på ängen och dricka ur bäcken, om han blev törstig.

Efter frukost kom mamma ut på ängen och hjälpte till. Nu skulle höet hässjas. Pappa spände Tor för hästräfsan och körde fram hö till hässjan. Sedan hässjade han. Sven ville köra hästräfsan, men det orkade han inte. Han fick hjälpa mamma att räfsa i stället.

Lisa var inne i köket. Först diskade hon och städade. Sedan kokade hon kaffe. Medan kaffet kokade, lade hon ned koppar, fat och skedar samt socker, grädde och bröd i en korg. När kaffet var färdigt, tog hon kaffepannan i den ena handen och korgen i den andra och gick ut på ängen för att bjuda slätterfolket på kaffe.

De blevo så glada, när hon kom. De satte sig i skuggan bakom hässjan och drucko kaffe. Mamma tyckte, att Lisa var så duktig, som kunde diska och koka kaffe. "Lisa är en duktig flicka", sade hon. "Och Sven är en duktig pojke", sade pappa. "Han kan köra slättermaskinen som en hel karl." Men Sven och Lisa hörde inte, att föräldrarna berömde dem. De hade redan druckit sitt kaffe och lekte som bäst i höet. Sven kunde slå kullerbytta baklänges, men det kunde inte Lisa. Hon kunde bara slå kullerbytta framåt.

SKÖRDEN

I slutet av augusti började Sven skolan. Han tyckte, att det var så roligt. Han fick ju lära sig att läsa och skriva, räkna och rita och mycket annat. Men Lisa tyckte, att det var så långsamt, när Sven var i skolan. Hon hade ingen att leka med. Sven tröstade henne. Han sade:

Pappa skar kornet. Mamma tog upp säden och band ihop den till kärvar.

"Nästa år får du också gå i skolan. Då få vi sällskap till skolan varje dag." — "Ja, det ska bli roligt", sade Lisa.

En söndagsafton gick pappa och såg på kornåkern. Sven och Lisa följde med honom. Kornet var alldeles gult. "Nu är kornet moget", sade pappa. "I morgon ska vi

Mamma hissade upp kärven. Och högt där uppe satt pappa och tog emot den och stoppade in den i hässjan.

börja skära.” — ”Men jag får inte vara med”, sade Sven. ”Jag ska gå i skolan.”

På måndagsmorgonen slipade pappa lien. Sven drog slipstenen. När lien var vass, gick pappa ut på åkern, men Sven måste skynda sig till skolan. Mamma hade just slutat mjölkningen. Hon kom ut på åkern för att hjälpa till.

Pappa skar. Han svängde lien i långa slag. Hej, vad det gick. Mamma gick bakom honom. Hon tog upp säden och band ihop den till kärvar.

När Sven kom hem från skolan, sade pappa: ”Vi ska hässa kornet i afton, så får Sven hjälpa till.” Tor spändes för skrandan. Pappa körde ut på åkern och lastade skrandan full med kärvar. Sedan körde han lasset till kornhässjan. Denna var mycket hög. Pappa hade bundit fast ett block vid en stång uppe i hässjan. Genom blocket gick ett långt rep. I repets ena ände fanns en krok.

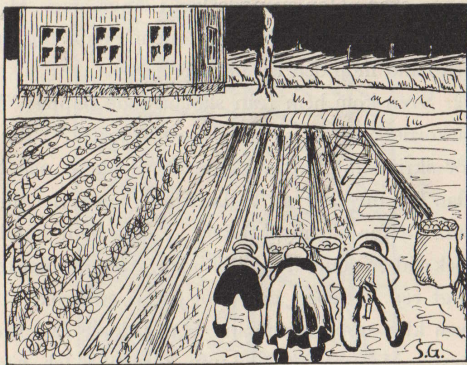
Sven klev upp i skrandan. Han hakade fast kroken i en kärve. Mamma hissade upp kärven. Och högt där uppe satt pappa och tog emot den och stoppade in den i hässjan.

POTATISUPPTAGNINGEN

Sven kom springande hem från skolan en lördag. Han var så glad. ”Vi ha lov på måndag, tisdag och onsdag!” ropade han. ”Varför det?” frågade Lisa. ”Vi ska hjälpa till att ta upp potatis. Vi ha potatislov.”

På måndagsmorgonen tog pappa lien och slog av potatisblasten på halva landet. Sven gick till redskapsboden efter tre potatishackor, och mamma kom med ett par hinkar och en låda. Så började de ta upp potatisen. Sven arbetade flitigt. Men han kunde inte hinna lika fort som

Så började de ta upp potatis.

mamma och pappa. Han blev efter. Mamma hjälpte honom då och då. Hon såg, att han blev trött.

Efter frukosten sade pappa: "Det blir för tröttsamt för dig att ta upp potatis hela dagen. Men jag vet något annat, som du kan göra. Du kan gå efter granris. Vi ska lägga granris bland potatisen i källaren. Det är bra för potatisen. Sven blev glad. Han tyckte om att gå i sko-

gen. Han hämtade skottkärran och yxan och gav sig i väg. Lisa följde med. "Gå inte för långt!" ropade mamma efter dem.

Från Lillgården går en stig rakt in i skogen. Barnen följde den stigen. — Det var så mycket att se på i skogen. Plötsligt kom en ekorre hoppande över stigen. När han fick se barnen, blev han rädd och kilade upp i en gran. Lisa stannade och tittade på honom. "Se, han är grå på ryggen", sade hon. "Varför är han det?" — "Därför att det är höst. Ekorren blir grå om hösten", sade Sven. Det hade han lärt sig i skolan.

Barnen stannade. Sven högg granris, och Lisa lade det på kärran. Vid stigen stod en gammal rönn. Bladen hade fallit av, men den var full med rönnbär. De lyste så röda i solskenet. "Titta, så mycket rönnbär!" ropade Lisa. "Ja", sade Sven, "det är bra. Om det är mycket rönnbär på hösten, så blir det kallt och mycket snö på vintern. Det ha pojkarna sagt i skolan." Lisa sade: "Ja, det blir snart vinter. Vi ha bott ett helt år på Lillgården nu."

"Men nu måste vi skynda oss hem med granriset", sade Sven. "Mamma och pappa vänta kanske på oss."

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

	Sid.
Sven och Lisa i staden	3
Sven och Lisa flytta	4
Stjärnas kalv	6
Hönsen	8
Handelsboden	9
Grisarna	12
Plöjningen	14
Tröskningen	15
Skridskoåkning	17
Julbaket	18
Julafton	20
Julottan	25
Snöfästningen	29
Sven ryktar korna	31
Om Blåkulla	32
Harvningen	35
Sådden	37
Kycklingarna	39
Korna släppas på bete	41
Kaninerna	43
Slåttern	45
Skörden	47
Potatisupptagningen	49